

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρ.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου
τῆς Νέας Ἐφημε. ἴδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς ἑκτῶ ἡμερῶν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλεῖω Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ'
ἡμῶν κα παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία
Κ α λ λ ι ρ ρ ῶ η Π α ρ ρ ῆ ν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγρα-
φα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπι-
στρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ
ἐὶ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς
ποστολεύσης δὲν εἶναι δεκτά.
— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνειν
ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμ-
ματὸς ἡμῶν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπωσιν νέας ταινίας.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὶ ἀναγινώσκωμεν αἱ Ἑλληνίδες καὶ τί πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν. — Εἰς τί συνίσταται ἡ καλλονή. Ἡ καλλονὴ ἀνὰ τὰς διαφόρους χώ-
ρας τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου κόσμου (ὑπὸ τῆς γλυπτρίας κ. Μαρίας Βερτώ). — Ἡ κρήνη τῆς πεθαμένης (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κυριακίδου). — Ἡ
δύναμις τῆς μουσικῆς (ὑπὸ κ. Κλειῶς Δούη). — Τὸ ἄσχημον νησσαρίον (ὑπὸ κ. Μαθίνας Μαλατάκη. — Μελέτη ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου
τῆς τῶν θηλέων ἐκπαιδεύσεως. — Ἡμερολόγιον. — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλὴ. — Συνταγή.
— Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Αἱ πλείσται ἐξ ἡμῶν δὲν ἀναγινώσκουσι ποσῶς. Οὔτε Ἐφ-
ημερίδας, οὔτε συγγράμματα, οὔτε Εὐαγγέλιον, ἀλλ' οὔτε μυθ-
ιστορήματα. Τοῦτο εἶναι συνέπεια φυσικὴ τῆς ἐλλιποῦς ἡγυαί-
κείας παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς παρὰ τοῖς πλείστοις
Παρθενωγαγείοις ἀναπτυσσομένης ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ἀνάγνω-
σιν καὶ μελέτην. Ἄλλ' εἶπομεν αἱ πλείσται. Ἄρα ὑπάρχουν καὶ
τινες ἀναγινώσκουσαι. Ἐκ τούτων ὀλίγισται, αἱ ὑγιεῖς τυχοῦσαι
ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως Ἑλληνίδες, γνωρίζουσι
τί ὀφείλουσι νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως προ-
γιγνόμενον αὐταῖς κέρδος. Αἱ ἄλλαι ἀπὸ τῆς δεκαετοῦς αὐτῶν

ἡλικίας μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατος ἀναγινώσκουσι μυθιστο-
ρήματα.

Κατὰ προτίμησιν δὲ εἰς τὴν γλῶσσαν μαε μεταφράζονται
μόνον μυθιστορήματα περιγράφοντα πάθη σφοδρά, ἐρεθίζοντα
τὰ νεῦρα, κινούντα τὴν περιέργειαν, καὶ κρατοῦντα τὸν ἀνα-
γνώστην εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν περὶ τοῦ ἀποθησομένου. Ἐν τῇ
ἀναγνώσει λοιπὸν τῶν τοιούτων μυθιστορημάτων, τῆς ἐπιφυλ-
λίδος ἰδίᾳ, ἀντλοῦσι σήμερον διδασκαλίαν καὶ παράδειγμα, ἢ
δεκαετίς παιδίσκε τοῦ σχολείου, ἢ ράπτρια, ἢ ἀστὴ καὶ αὐτὴ
ἢ μεγάλη κυρία. Διὰ τῶν φανταστικῶν ἀποκημάτων τοῦ
τυχόντος μυθιστοριογράφου πλουτίζεται τὸ γυναικεῖον πνεῦμα,
καρδακοῦν τὴν στιγμὴν νὰ διαδραματίσῃ μέρος ἡρώδους ἐν

τῷ μυθιστορηματι εἰκονιζομένης, ἡ δημιουργοῦν πολλάκις τὸ μέρος τοῦτο.

Τὰ φοβερά ἀποτελέσματα τῆς εἰς τοιαύτην ἀνάγνωσιν ἐπιδύσεως ἐπιδρῶσι πολλάκις ἐλευθέρως ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς τῆς γυναικός. Ἐδῶ νέα κόρη ἀναγινώσκουσα συγγραφεῖς ἰδεολόγους, εἰκονίζοντας ἥρωας, εἰς αἰθερούς ζῶντας καὶ δρώντας ὀρίζοντας, σχηματίζει ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τούτων ἰδανικὴν τινα εἰκόνα, ἣν ἐπιζητεῖ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς τὴν μόνην δυνατὴν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Πλὴν φεῦ! Τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο ὄν οὐδαμῶς εὐρίσκει καὶ ἀπορᾶσκει ἢ νὰ μείνῃ ἄγαμος, ἵνα κατ' ἀρέσκειαν πλανᾶται εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ἰδεώδεις σφαίρας, ἡ θεωρεῖται δυστυχὴς καὶ ἐκπεσοῦσα τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της, διότι συνέλεξε τὴν τύχην της μὲ ἀνθρώπον πρακτικόν, μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν ἥρωα τοῦ εὐνοουμένου μυθιστοριογράφου. Ἄλλη περιβάλλει διὰ μυθιστορικοῦ γοήτρου τὸν πρῶτον τυχόντα ἐπιπέθειον, ὅστις καταχρῶμενος τῆς ἐμπιστοσύνης της καταστρέφει τὸ μέλλον, τὴν εὐτυχίαν της.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δικαιολογεῖται ἡ ἰδέα τῶν συντηρητικωτάτων ἐκείνων πατέρων, οἵτινες δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὰς θυγατέρας των νὰ μάθωσι γράμματα, ἵνα μὴ γράφωσιν ἢ ἀναγινώσκωσιν ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Βεβαίως προτιμότερον νὰ ἀγνοῖ ἢ κόρη ἀνάγνωσιν, ἐὰν πρόκειται διὰ τοιοῦτον ἐπιβλαβῶν ἀναγνώσεων νὰ πλουτίσῃ τὸ πνεῦμά της.

Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀναγνώσεως δὲν εἶναι βεβαίως τοιοῦτος. Ἡμεῖς φρονούμεν ὅτι πᾶν ὄν, τὸ δὲν ἐγένετο, καὶ δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀναγινώσκῃται, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν Α' καὶ Β' περίοδον τοῦ βίου. Πρὸς τὴν νὰ ὑπερπληροῖ τις τὴν κεφαλὴν του μὲ ὑποθέσεις καὶ συμπεράσματα ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα οὐδέποτε ἢ εἰς ἐξαιρετικὰς καὶ ὄλιγας ἐκτάκτους περιστάσεις, δύνανται νὰ συμβῶσιν, ἐνῶ ὑπάρχει τὸση πρακτικότης ἐπίσης περιέργου, ἐλευστικῆς καὶ ἀδιαφιλονεικίτου χρησιμότητος, ἣν ἐν τῷ βραχεῖ τοῦ βίου ἡμῶν σταδίῳ ἀδυνατοῦμεν νὰ μελετήσωμεν καὶ κατανοήσωμεν.

Πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν ἵνα γνωρίζωμεν τὰς ἰδέας ἀνθρώπων μᾶλλον πεφωτισμένων, μᾶλλον πεπειραμένων ἡμῶν, ὡς ἀρεσκόμεθα καὶ προτιμῶμεν τὴν μετὰ τοιοῦτων ἀνθρώπων σχέσιν καὶ κοινωνίαν. Τὸ βιβλίον δὲν μᾶς τέρπει μόνον, ἀλλὰ μᾶς πείθει καὶ ἐπηρεάζει. Ἀνάγνωσις χυδαίων καὶ κακῶν συγγραφέων ἐπιδρᾶ ἐξ ἴσου ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας μας, ὅσον ἡ φιλία καὶ συναναστροφή μετ' ἀνθρώπων διεφθαρμένων καὶ φαύλων. Ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βιβλίων, ἅτινα κόρη τις ἀναγινώσκει δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν τὸν χαρακτῆρα, τὰ αἰσθήματα, τὰς κλίσεις αὐτῆς.

Ἡ ἀπληστος καὶ φιλόδοξος ἀναγινώσκει κατὰ προτίμησιν ἔργα, ἐν οἷς ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια διαδραματίζουσι τὸ πρῶτον μέρος. Αἱ ἀρεσκόμενα: εἰς βίον περιπετειῶδη καὶ αἰσθηματικὸν ἐπιδίδονται ἀπλήστως εἰς ἀνάγνωσιν ἔργων, ἐν οἷς ἡ φαντασία καὶ ἰδιωτροπία κατέχουσι περισσότερον μέρος ἢ ἡ καρδία.

Τέλος ἡ ἀνάγνωσις ὡς σήμερον ἔχει, σκοπεῖ τὴν ἱκανοποίησιν φαντασίας ἐξερθεσιμένης, ἐκ τῆς ψευδοῦς καὶ ἐσφαλμένης ἀναπτύξεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀσθενούς καὶ καχεκτικῆς. Αὕτη ἀρέσκειται ὡς οἱ κενοὶ καὶ πάσχοντες στόμαχοι ὄχι εἰς ἠρεπτικὴν καὶ ὑγιᾶ τροφήν, ἀλλ' εἰς τὰ ἐπιβλαβῆ ἐξεγερτικὰ καὶ ἐρεθιστικὰ.

Δύνανται τις νὰ συγκρίνῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικός ἐπίδρασιν τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστορημάτων πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς μορφῆς. Μὴ τὸ πνεῦμα τῶν μορμνομανῶν δὲν πλανᾶται εἰς κόσμον μαγικῶν καὶ οὐρανίων ἀπολαύσεων, ἐνῶ τὸ σῶμα ἀποχαυνούται, ἡμῶς-ερα δὲ ἐξαντλοῦνται καὶ καταστρέφονται!

Τὸ σχολεῖον διδάσκει τὰς νεάνιδας γραμματικὴν καὶ συντακτικὴν, ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ ὀφείλουσι νὰ ταῖς διδάξωσι τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ μᾶλλον ὀφείλουσι νὰ ἐκλέγωσι τὰ ἔργα, ἅτινα κατὰ προτίμησιν τὰ τέκνα των ὀφείλουσι νὰ ἀναγινώσκωσι. Καὶ εἶναι δυσκολωτάτη ἡ ἐκλογή αὕτη, παρ' ἡμῖν μάλιστα, ἐνθα ὀλίγα καλὰ βιβλία, κατάλληλα διὰ νεάνιδας ὑπάρχουσι. Ἡ Ἱστορία ἐθεωρήθη πάντοτε ὁ καλλίτερος διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ τερπνότερον, πλουσιώτερον καὶ πολυπλοκότερον βιβλίον, ὡς περιέχον μελέτας ἐπὶ τῶν βίων, ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τῆς καλῶς γεγραμμένης ἱστορίας δὲν λείπουσιν ἀληθῶς οὔτε δραματικὰ σημεῖα, ἀλλ' οὔτε εἰδυλλιακὰ καὶ κωμικὰ σελίδες. Μὴ ὁ βίος ἡμῶν δὲν μετέχει τοῦ εἰδυλλίου, τῆς κωμωδίας καὶ τοῦ δράματος!

Ἴδου διατί ὡς καλλίτερον βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν ἐθεωρήσαμεν ἄετι τὴν Ἱστορίαν. Ἴδου διατί ἀπὸ ὀκταετίας ὅλης ἐργασίμεθα εἰς συγγραφὴν τῆς Ἱστορίας τοῦ φύλου μας, θεωροῦσαι τὸ ἔργον τοῦτο, ὡς τὸ ἐξοχὴν κατάλληλον πρὸς ψυχοφελῆ ἀνάγνωσιν τοῦ γυναικείου φύλου.

Κατ' αὐτὰς δὲ τὰς ἡμέρας, ὅτε τόση καταβάλλεται φροντίς περὶ καταλλήλων δώρων πρὸς κυρίας καὶ νεάνιδας θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ ὑπομνήσωμεν πρὸς τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας, ὅτι ὠραιότερον καὶ ὠφελιμώτερον δῶρον τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός» διὰ γυναῖκα πάσης ἡλικίας δὲν ὑπάρχει. Ὅτι εἶναι προσιτὴ εἰς πάντα τὰ βαλάντια, ἀφοῦ καὶ εἰς ἕνα μόνον τόμον αὐτῆς δύνανται νὰ ἐγγράψωσι συνδρομητῆριαν καὶ εἰς τὸ ὅλον ἔργον, ἢ καὶ τὸ πρῶτον μόνον τεῦχος αὐτῆς τὸ ἤδη ἐκδοθὲν νὰ προσφέρωσι.

Καὶ ἐνταῦθα ἀποτεινόμεθα, ἰδίᾳ πρὸς τοὺς κυρίους. Εἶναι καιρὸς νὰ παύσωσι θεωροῦντες τὰς γυναῖκας καὶ θυγατέρας των ὡς σκευὴ ἐπιδείξεως καὶ πολυτελείας, ὅπως κοσμήματα μόνον πολυτίμητα προσφέρωσιν αὐταῖς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Ἄς μὴ δεικνύωσι ὅτι τὰς ἀγαπῶσι καὶ προτιμῶσι μόνον διὰ τὰ φυσικὰ κάλλη των καὶ τοὺς ψευδεῖς στολισμούς των, ἀλλ' ἄς ἀποδείξωσιν ὅτι ἀναγνωρίζουσιν εἰς αὐτὰς πνεῦμα, καρδίαν, αἶσθημα καὶ ὅτι ἐνδιαφέρονται μᾶλλον διὰ τὸν ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν πλουτισμὸν των ἢ διὰ τὸν φυσικόν. Μὴ υποθάλωσι διὰ τῆς ἀδιαφορίας των τὴν πρὸς τὰ μάταια καὶ κενὰ κλίσειν καὶ ἐπίδοσιν των, διότι πρῶτοι αὐτοὶ ὑφίστανται τὰς φοβεράς συνεπειὰς τῆς ἐπιδόσεως ταύτης.

Ἄς προσφέρωσι λοιπὸν ὡς δῶρα πάντοτε βιβλία ὠφελίμα καὶ τερπνὰ, ἅτινα δύνανται καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν νὰ ἀναπτύξωσι καὶ πλουτίσωσι καὶ τὴν καρδίαν καταλλήλως νὰ διαπλάσωσιν.

Ἐπαναλαμβάνομεν δὲ πρὸς τοὺς πολυτελεῖς, οἵτινες ρίπτουσιν ἑκατοντάδας ὄλας δραχμῶν εἰς ἰδιωτροπίν τι τοῦ Μαϊφάρτ σκευῶς, ὅτι δύνανται νὰ προτιμῆρωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐγγραφὴν συνδρομῆς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Γυναικός. Θὰ

ἀποτελέσῃ αὕτη δολοκλήρον γυναικεῖαν βιβλιοθήκην, εἶναι δὲ τὸ πολυτελέστερον, εὐ-ενέστερον καὶ τιμητικώτερον δῶρον, ὅπερ δύνανται νὰ προσφέρωσιν εἰς κόρην ἢ κυρίαν. Ἄλλὰ καὶ οἱ χρυσοδεδεμένοι τόμοι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἶναι τερπνότερον καὶ διδασκτικώτερον διὰ πᾶσαν γυναῖκα δῶρον. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοιοῦτων ἔργων πολλὰ ἔχει νὰ ἀντλήσῃ τις, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν τοῦ βίου νὰ ἐνθυμῆται τὸν δωρήσαντα.

Εἰς τοὺς ἀρεσκόμενους δὲ εἰς τὴν ξένην φιλολογοῖαν συνιστώμεν τὸν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» δημοσιεύμενον κατάλογον τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν βιβλιοπωλείου κ. Μπέκ, οὗ τὸ βιβλιοπωλεῖον βρῖθει ἔργων ἐκλεκτῶν πάσης γλώσσης καὶ φιλολογοῖας.

Εἰς τί σινίσταται ἡ καλλονὴ

Ἡ καλλονὴ εἶναι ἄρα ἀπόλυτος ὡς ἡ ἀλήθεια! Δύνανται νὰ συλλάβῃ τις ὀρθὴν περὶ καλλονῆς ἰδέαν, ἔχων ὑπ' ὄψιν ἕνα καὶ μόνον ἰδεώδη τύπον! Ὁχι! Ἡ καλλονὴ εἶναι πάντοτε σχετικὴ πρὸς τὸν χρόνον, πρὸς τὰς χώρας, πρὸς τὰς φυλάς καὶ πρὸς τὴν καλλισθησίαν ἐκάστου. Ἡ Ἑλληνικὴ καλλονὴ εἶναι διάφορος τῆς Ἰταλικῆς, ὡς ἡ Ἀγγλικὴ διάφορος τῆς Γαλλικῆς.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἐν γένει καλλονὴ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν Ὀλύμπιον Δία. Ἡ ἀρχαία τέχνη διαφέρει τῆς νεωτέρας. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἡ καλλονὴ συνίσταται εἰς τὴν ἁρμονίαν ἐν τῇ συμμετρίᾳ, τὴν ἀκριβείαν τῶν γραμμῶν, τὸ στρογγύλον τῶν σχημάτων, τὴν εὐγένειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς στάσεως.

Ἐν τῇ νεωτέρᾳ τέχνῃ ἡ καλλονὴ πρὸ πάντων συνίσταται εἰς τὴν χάριν, τὸ αἶσθημα, τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἔντασιν καὶ δύναμιν τῆς ζωῆς. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτοις καλλονὴ φυσικὴ καὶ ἐπίκτητος. Ἡ κ. Γερμάνου ἐλεγε πάντοτε. «Ὑπάρχει καλλονὴ ἢ δέχεται τις παρὰ τῆς φύσεως καὶ καλλονὴ, ἢν λαμβάνει».

Ἡ φυσικὴ καλλονὴ εἶναι τὸ σύνολον τῶν γραμμῶν καὶ τῆς ἐκφράσεως, ὅπερ γοητεύει καὶ ὑποδουλοῖ τὸ βλέμμα. Δὲν θεωρεῖται ἀπρακτικὸς ἡ ἁρμονία ἐν τῷ συνόλῳ τούτῳ. Τοῦναντίον ὑπάρχουσιν ἀντιθέσεις καὶ δυσαναλογίαι τινὲς ἐλευστικώτεροι ἀπὸ τὴν πλήρη ἁρμονίαν, ἧτις ἐν τῇ τελειότητι της ἀποδίδει πολλάκις μονότονος καὶ ψυχρά.

Γυνὴ κλασικοῦ κάλλους μὲ γραμμὰς καὶ σχήματα ἀντάξια μόνον τῆς τοῦ Φειδίου σμίλης εἶναι πολλάκις ὀλιγώτερον θελκτικὴ γυναικὸς μὲ ἀκανόνιστους κατατομάς, ἧτις ὅμως ἔχει, ἀγνωστὴν, τὸ θέλγον καὶ προσελκύον. Ἐνταῦθα ἡ γλυκεῖα μελαγχροινὴ μὲ μικροὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ ζωηρὸς, μὲ σκωρῶδη πῶς, ἀλλὰ κατέρυθρα καὶ πλήρη ζωῆς χεῖλη, μὲ ρίνα ἀνεστραμμένην ἀλλὰ πνευματώδη, μὲ κόμην σκληρότριχα μέλαιναν καὶ μέτωπον προεξέχον, ἐν ᾧ φαίνεται ἐνοικοῦν πνεῦμα διαχυγὲς καὶ καλλιεργημένον, ἐκλύει τὴν ἀγάπην, τὸν θαυμασμόν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ διάπυρα ἐρημητικὰ πάθη μᾶλλον ἢ ὑπὸ γραφικοῦ κάλλους πεπρωκισμένη.

Ἡ ἐπίκτητος καλλονὴ εἶναι ἐκεῖνη, ἣν δανείζεται τις ἐκ τῆς τέχνης τοῦ ἐνδύεσθαι καλῶς, τοῦ ἐπιχαρίτως τὴν κόμην διασκευάζειν, τοῦ ἐπανορθοῦν καὶ ἀποκρύπτειν τὰς φυσικὰς ἐλ-

λείψεις. Ταύτην πᾶσα γυνὴ καλαισθητοῦ δύναται εὐκόλως νὰ ἀποκτήσῃ. Προστίθῃ δὲ ὅτι πᾶσα γυνὴ γνωρίζουσα νὰ ἐκμεταλλεύηται τὰ ἐλάχιστα μικρὰ τίποτα, νὰ θέτῃ τὴν σφραγίδα τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος ἐν πᾶσι θὰ ἀποκτήσῃ ἐνωρίτερον τὴν φήμην ἀξιεράστου γυναικὸς ἢ ἄλλη τις ἀληθῶς ὠραία, ἀγνωστοῦ νὰ περιπλακισοῖ καταλλήλως τὴν καλλονὴν της, ἀκαλλαισθητοῦ καὶ μὴ ἐνοουσα τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν της.

Ἐπιβεβαιῶ δὲ ὅτι ἵνα τις ἢ ὠραία ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ. Καὶ πᾶσα γυνὴ γνωρίζουσα τὴν ἀληθῆ ἀποστολὴν της ὀφείλει νὰ τὸ θέλῃ.

Ἡ καλλονὴ ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου

Ὡς ὠραιότεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου θεωροῦνται αἱ Γερμαναὶ καὶ αἱ Κιρκάσαι. Ὁ γραφικὸς τύπος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματός των εἶναι τέλειος, ἡ λάμψις τῆς χροιάς, ἡ χάρις καὶ ἡ γλυκύτης, ἣν ἀποπέουσι δικαίως ἀπένειμον αὐταῖς τὸν τίτλον ὠραίων τῶν ὠραίων.

Μετ' αὐτὰς ἔρχονται αἱ γυναῖκες τῆς Ἰσπανικῆς Βισκαίας καὶ αἱ Ἑλληνίδες. Αἱ πρῶται εἶναι ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἔχουσι τὸ ὠραιότερον καὶ ἀνθρωπότερον χρῶμα τοῦ κόσμου. Εἶναι λευκαὶ ὡς ἀλάβαστρος καὶ ἀνθηρὰ ὡς ῥόδον, πλήρεις ὑγείας καὶ σφρίγγου. Ἐχουσιν ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ ἀμυγδαλοσχημοῦς, ὀφρεῖς μελαίνας καὶ σῶμα εὐμελές καὶ τορνευτόν.

(Τὰς περὶ Ἑλληνίδων κρίσεις εἰς τὸν Ἡμερολόγιον).

Τῶν Ἀγγλίδων ἡ καλλονὴ συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν μεγάλην αὐτῶν λευκότητα. Αἱ Σουηδαὶ ἐπίσης λευκαὶ ἔχουσιν ὕψος μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον. Αἱ Γερμανίδες εἶναι πλέον τοῦ δέοντος εὐμελεῖς καὶ εὐταρκοί, ἀλλ' εἶναι γλυκαὶ, ἀφελεῖς καὶ διατηροῦνται ἀνθηρὰ ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Αἱ Ἰταλίδες εἶναι αἰσθηματικώταται, ὅταν δὲ τύχωσιν ἀναπτύξεως εἶναι ὑπὲρ πάσας ἀξιεράστοι. Καίτοι μελαγχροινὰ μαραίνονται ἐνωρίτατα. Αἱ Ἰσπανίδες εἶναι θερμαὶ, περιπαθεῖς καὶ εὐαίσθητοι, ὀπόθεν καὶ πολὺ ἰσχυαί.

Γηράσκουσιν ἐνωρίτατα. Ἡ Ρωσὶς οὐδέποτε εἶναι μετρίως ὠραία. Αἱ Πολωνίδες εἶναι ζωηρότεροι τῶν Γερμανίδων καὶ θελκτικώτεροι τῶν Ρωσίδων. Αἱ Ὀθωμανίδες ἔχουσι χρῶμα ἀνθηρὸν ὡς τὸ ῥόδον, δερμα λευκόν, τρυφερόν καὶ μαλακόν ὡς βελούδον καὶ ἡδονικὴν νοηρότητα. Αἱ Αἰθιοπίδες γυναῖκες εἶναι σχετικῶς ὑψηλότεροι τῶν ἀνδρῶν. Ἡ στάσις των εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος, αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματος κανονικαί. Μακρόθεν ὁμοιάζουσιν ὡς ἀγάλματα, ὧν τὸ χρῶμα μετεβλήθη ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Ἀπὸ τῶν ὠραίων τούτων ἀγαλμάτων ἀναρτῶνται ρυπαρὰ καὶ ἀκάθαρτα ράκη. Ἡ ἔνδεικα, ἡ ἀκαθαρσία καὶ ὁ βασιανισμένος βίος παραμορφοῦσι τοὺς ὠραίους αὐτοὺς τύπους, τὸ δὲ χαλκοειδὲς χρῶμα ἀμαυροῖ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτῆρων.

Καὶ αἱ Παριναὶ; Ἴδου ὁ μῦθος τῆς καλλονῆς των: Ἡμέραν τινα κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν ἡ κυανὴ μάγισσα, ἵα διαμοίραση πρὸς τὰς ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον διεσπαρμένας θυγατέρας της τὰ δῶρα τοῦ κάλλους, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς. Ὁ νάνος αὐτῆς Ἀμάραντος ἤρξατο νὰ σαλπίζει καὶ πάραυτα νέαι γυναῖκες πάσης φυλῆς καὶ ἔθνους ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἔλαβον θέσιν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς καλῆς μάγισσας.

Αὕτη κατήρξατο μετὰ σπουδῆς τοῦ ὠραίου ἔργου της. Ἔδωκε πρὸς τὴν ἀντιπρόσωπον τῆς Καστηλίας ἄφρονον καὶ ὠραίαν μαύρην κόμην δι' ἧς ἐκάλυψεν ὡς ὑπὸ μακρίαν ὄλον της τὸ σῶμα. Εἰς τὴν Ἑλληνίδα ἔδωκε ζωηροὺς καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς, λάμποντας ὡς ἐκρηγνύμενον ἡφαιστειον ἐν τῷ μέσῳ τρομερᾶς νυκτός. Εἰς τὴν Ὀθωμανίδα σῶμα εὐμελές, κωθρὸν καὶ ἀλαβάστρινον. Εἰς τὴν Ἀγγλίδα τὴν αὐγὴν τοῦ βορρᾶ, ἵνα δι' αὐτῆς χρωματίσῃ τὰς περιὰς, τὰ χεῖλη καὶ τὰς ὠμοπλάτας. Εἰς τὴν Γερμανίδα λευκοὺς ὀδόντας καὶ χαρακτηριστὰ ὀμαλὸν καὶ ἀξιαγάπητον. Εἰς τὴν Ρωσίδα βασιλικὴν μεγαλοπρόπειαν. Μετὰ ταῦτα ἔθηκε τὴν εὐθυμίαν εἰς τὰ χεῖλη τῆς Νεκπολιτανῆς, τὴν εὐρύταν εἰς τὴν κεφαλὴν μιᾶς Ἰρλανθῆς, τὴν καλλισηθιαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Φλαμανθῆς, ὅτε δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναλάβῃ τὴν πτῆσιν της, ἡ Παρισινή ἤρπασε σριγκτὰ τὸ πέπλον της καὶ μετὰ παράπονον τῆ εἶπα· καὶ εἰς ἐμὲ δὲν δίδεις τίποτε ;

Σὲ ἐλησμόνησα, ἀπήντησεν ἡ μάγισσα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ σάκκος μου οὐδὲν περιέχει πλέον. Ἡ Παρισινή ἤρξατο κλαίουσα. Τότε ἡ μάγισσα διέταξε τὰς λοιπὰς νὰ τῆ δώσῃ ἕκαστη μικρὸν μέρος ἐκ τοῦ ἰδίου δώρου· καὶ οὕτω ἡ Παρισινή ἡ τέως τῶν πάντων στερομένη ἐπροικίσθη ἀφρονώτερον καὶ πλουσιώτερον τῶν λοιπῶν.

Μαρία Βερτώ (γλύπτρια)

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν»)

Η ΚΡΗΝΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Εἰς ἀπόστασιν δώδεκα ἢ δεκαπέντε χιλιομέτρων τῆς Toulouse ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Γαρήνη μεταξύ Mureh καὶ τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Καπιτουλιῶν, παρκτηρεῖ τις παλαιὸν πύργον, τὸ μόνον λείψανον φρουρίου καταστραφέντος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ οἰκία τοῦ ἀρχοντος ἐξηφανίσθη, οἱ παράδεισοι μετεμορφώθησαν σήμερον εἰς ἀμπέλους, εἰς ἀγρούς ἀραβοσίτου, ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ κήπου ἐναπολείπεται μόνον μία κρήνη, ἐνθα φαίνεται καλῶς διατηρουμένη κόγχη.

Κατὰ τὰς θερμὰς τοῦ θερούς ἡμέρας αἱ χωρικάι τῶν περικύριων πορεύονται πρὸς ὕδρευσιν εἰς τὴν κρήνην ταύτην, ἧτις οὐδέποτε στερεύεται. Ἐκτός δὲ τούτου αἱ νεάνιδες καὶ οἱ νέοι ἀποδίδουσι εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὕδωρ τὴν ὑπερφυσικὴν ιδιότητα, ὅτι ἀποκαθιστᾷ τοὺς μνηστῆρας πιστοὺς εἰς τὰς ὑποσχέσεις των.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διηγούνται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἱστορίαν, ἣν θ' ἀναπαρστήσωμεν ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῆ ἀπλότητι.

Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῆς Toulouse, ἐφοῖτα νέος τις πολλῶν ἀπολαύων ἐκτιμήσεων ὑπὸ τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες ἐθεώρου αὐτὸν καύχημα τῆς σχολῆς των. Ὁ Γεώργιος de Faudouas γόνος οἰκογενείας ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς χώρας, καταστραφείσας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκυρώσεως τοῦ διατάγματος τῆς Νάντης, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ δικαίως ἐπέσπασε τὰ βλέμματα πάντων. Ἐξ ἑνὸς μόνου διότι οἱ συμμαθηταὶ του ἀπέφευγον αὐτόν. Ὁ Γεώργιος ἦτο διαμαρτυρούμενος, ἐν δὲ τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ αἱ θρησκευτικαὶ διενέξεις ἀείποτε ὑπῆρξαν ζωηρότεραι ἢ ἐν τῇ Βορείῳ.

Ὁ νεαρὸς καὶ ὠραῖος φοιτητὴς δὲν ἔζη ἐν τούτοις ἐν ἐντελεῖ μόνωσει, ὅσον ἠδύνατό τις νὰ ὑποβῆσῃ ἡ οἰκογένεια δὲ Κατελὰν ἐντιμὸς καὶ γνωστὴ οἰκογένεια παρὰ ταῖς ἐν τέλει τῆς Toulouse ἐνεκολπώθη τὸν τλήμονα προγεγραμμένον ἄρχων τις τῆς οἰκογενείας de Faudouas, ἄλλοτε ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος, συνέδραμε τοὺς Κατελὰν ἐν οἰκονομικῇ δυσχερείᾳ, τὰ δὲ τέκνα ἐπλήρων ἀδρός τὴν ὀφειλὴν τοῦ πατρὸς των. Ὁ κύριος δὲ Κατελὰν εἶχε δύο τέκνα, ἕνα υἱὸν καὶ μίαν θυγατέρα. Ὁ Πέτρος, νέος εὐχαρῶς καὶ ἀμέριμος, διήρχετο τὸν καιρὸν του ἐν τῇ ἐξοχῇ, μόνον ἀπόλαυσιν ἔχων τὴν θήραν. Ἡ Μαρία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἦτο καλλονὴ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὁ Γεώργιος ἐγένετο ὁ παιδαγωγὸς τῆς Μαρίας καὶ ἐδίδασκεν αὐτὴν ὅτι τότε ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ διδάσκωνται δεσποινίδες εὐγενοῦς οἰκογενείας.

Ἔτος διέρρευσε οὕτω, καὶ ἡ παρουσία τῆς Μαρίας ἀπέβη ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὸν Γεώργιον, μὴ θέλοντά ἢ μὴ δυνάμενον νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀρήτου εὐτυχίας, ἅτινα ἠσθάνετο βλέπων τὴν δεσποινίδα δὲ Κατελὰν. Ἐν τούτοις ἡ Μαρία ἐπλησίαζε πρὸς τὸ 17ον ἔτος, ὁπότε ἐσπέραν τινὰ εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον :

Ἀῦριον εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων μου, θὰ μοῦ δώσετε μίαν ἀνθοδέσμην ;

Μάλιστα, Μαρία, ἀφοῦ μοι τὸ ἐπιτρέπετε.

Τούλάχιστον ἐκλέξατε καλῶς τὰ ἄνθη· γνωρίζετε ὅτι ἐνωθὸν τὴν διάλεκτόν των.

Τὴν ἐπαύριον ἡ ἐορτὴ τῆς οἰκογενείας ὑπῆρξε λαμπρά, καὶ ὁ Γεώργιος κατέστη ὁ ἥρωας αὐτῆς. Τῷ ὄντι ἡ ἀνθοδέσμη του ἐθεωρήθη θαυμασία ὑπ' ἐκείνης εἰς ἣν προσνήχθη, οἱ δὲ στίχοι οὗς συνέθετο ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀνέφξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πρώην Καπιτουλ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ νέου πρὸς τὴν νεάνιδα.

Ὁ Κύριος Κατελὰν ὠργίσθη, ἀπέπεμψε τὸν Γεώργιον, ἡ δὲ Μαρία ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἡ λιποθυμία της διήρκεσε πλεῖστον τῆς μιᾶς ὥρας, ὁπότε δὲ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, οὗ τὰ συμπτώματα ὑπῆρξαν τοσοῦτον ἐπικίνδυνα, ὥστε ἔσπευσαν νὰ καλέσωσι τὸν διασημότερον ἰατρὸν τῆς Toulouse.

Οὗτος ἦτο διαμαρτυρούμενος, γνωρίζων μὲν τὸν Γεώργιον de Faudouas, ἀλλ' ἀγνοῶν τὰς πρὸς τὴν οἰκογένειαν δὲ Κατελὰν σχέσεις του. Κατόρθωσε νὰ πραύνη τούλάχιστον ἐπὶ στιγμὴν τὴν καταβιβρώσκουσαν τὴν ταλαίπωρον Μαρίαν νόσον. Τὴν ἐπαύριον τὰ συμπτώματα ἐξηκολούθησαν μετὰ τὴν σοβαρότητα τῆς προτεραιᾶς.

Κύριε δὲ Κατελὰν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Βροῦν, ἡ νόσος τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας ὀφείλεται εἰς βίθειαν ταραχὴν καὶ θλίψιν, ἣν πρέπει νὰ ἐξαφανίσωμεν, χωρὶς νὰ χάνωμεν καιρὸν.

Ἡ οἰκογένεια ἠναγκάσθη νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς τὸν ἰατρὸν τὰ συμβεβηκότα.

Τὸν Γεώργιον de Faudouas ἀνεφώνησε . . . τὸν γνωρίζω, κατὰ γὰρ ἐκ μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Languedoc.

Τί θέλετε νὰ εἶπητε ἰατρεῖ ;

Ὅτι ἡ δεσποινὶς δὲ Κατελὰν δὲν θὰ εἶχεν αἰτίαν νὰ ἐρυθρῇ καλουμένη κυρία de Faudouas.

Οὕτω νομίζετε, ἰατρεῖ ! ἀπεκρίθη γηραιὰ τις θεία . . ἡ Μαρία θὰ ἔχη εἰσὸδῆμα πλέον τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν.

Τόσῳ τὸ καλλίτερον, κυρία· θὰ πλουτίσῃ τὸν σύζυγόν της, ὅστις θὰ κομίσῃ εἰς ἀντάλλαγμα τὸ ὠριότερον ὄνομα τῆς Μεσημβρίας, ὄνομα, ὅπερ ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν σταυροφόρων, ὡς τὸ τῶν κομητῶν Ραϋμόνδων.

Κύριε Βροῦν, ἀνέκραξεν ὁ πρώην Capitoul ἀνυπομόνως, σὰς προσεκάλεσα νὰ θεραπεύσητε τὴν θυγατέρα μου καὶ ὄχι νὰ τὴν νυμφεύσητε.

Κύριε δὲ Κατελὰν, ἀπήντησεν ὁ δόκτωρ, ὑπολείπονται σοι πέντε ἢ ἕξ ὥραι νὰ ἐκλέξῃς. Ἐὰν τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ Γεώργιος δὲν ἔλθῃ νὰ παρηγορήσῃ προσωπικῶς τὴν θυγατέρα σας, αῦριον θὰ εἶναι ἡ μνηστὴ τοῦ Χάρου.

Ἄς ἔλθῃ ! ἄς ἔλθῃ ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία δὲ Κατελὰν, συγκατατίθεμαι νὰ τὸν ὀνομάσω υἱὸν μου, ἀρκεῖ νὰ σωθῇ ἡ Μαρία.

Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ πατήρ.

Κύριε ! εἶμαι μήτηρ καὶ διατάσσω !

Διατάξατε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Κατελὰν ἀποπνιγόμενος αὐτὸς τε ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἠττηθείς ὑπὸ τῶν διὰ τρεμούσης φωνῆς λεχθέντων λόγων τῆς μητρὸς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ σὰς ὀδηγήσω τὸν Γεώργιον, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς. Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη εἶναι ἀνίσχυρος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀλλ' ὁ ἔρως θὰ ἐπιφέρῃ δραστηρίαν θεραπείαν.

Τῷ ὄντι ὁ Γεώργιος εἰσῆρχετο μετ' ὀλίγον τρέμων εἰς τὸ μέγαρον Κατελὰν, συρόμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ ὑπέκων ἀσυνειδήτως εἰς μυστηριώδη πρᾶξιθῆσιν ἐκ τῶν ὀδηγουσῶν ἡμᾶς εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ὅτι ὁ κύριος Βροῦν προσεῖδεν ἐπραγματοποιήθη. Τὴν ἐπαύριον ἡ ἀσθενὴς ἦτο πολλῶ ἥσυχος καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἠδύνατο νὰ περιπατῇ εἰς τὸν κήπον, στήριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Γεωργίου. Ἄλλ' ἡ Μαρία ἦτο φανατικὴ καθολικὴ. Ἴνα δὲ νυμφευθῇ τὸν φίλον της ἐθεώρει ἀπαραίτητον τὴν ἐξόμωσίν του.

Ὁ Γεώργιος εὐρεθείς εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῆς ζωῆς τῆς φίλης του καὶ τῆς θρησκείας τῶν πατέρων του, ἐπροτίμησε τὸ πρῶτον.

Ἡ ἐξόμωσις τοῦ Γεωργίου ὑπῆρξεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸ σπουδαιότερον γεγονός ἐν Toulouse. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἡ τελετὴ τῆς ἐξομώσεως ἐτετέλεσθη ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ὁμηγύρου, καὶ ὁ γάμος ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἀπῆλθεν, ἵνα διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ de Faudouas.

Ἐν τούτοις ἡ οἰκογένεια δὲ Κατελὰν τόσον ἰσχυρὰ ὅσον καὶ πλουσία ἐνησχολήθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ προτερήματα τοῦ Γεωργίου δὲ Faudouas ὑποστηρίζαντος κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπάσας τὰς θέσεις καὶ χειροκροτηθέντος θερμῶς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ συμφοιτητῶν του. Ὁ γαμβρὸς μὲς ἔχει μέλλον, ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Κατελὰν, θὰ γράψω εἰς τὸν βασιλέα ἵνα τῷ δώσῃ διπλωματικὴν τινα θέσιν.

Ὁ κύριος δὲ Faudouas θὰ γείνη πρέσβυς, ἔλεγε πρὸς τὴν κόρην του ὁ πατήρ. Εἴσθε πλούσιοι, τιμῶν μόνον ἔχετε ἀνάγκην, ὁ δὲ Γεώργιος κατέχει ἅπαντα τὰ προτερήματα, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα. Δὲν εἶχον παρέλ-

θει τρεῖς μῆνας ὅτε ἔλαβον ἐκ Παρισίων τὴν εἰδήσιν τοῦ διορισμοῦ τοῦ Γεωργίου ὡς γραμματέως τοῦ παρὰ τῷ αὐτοκράτορι τῆς Αὐστρίας διαπεπιστευμένου πρεσβευτοῦ.

Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ὑπῆρξαν σπαραξικάρδιοι, τῇ ἐπιμόνῳ δὲ παρακλήσει ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισε ν' ἀποχωρισθῇ τῆς νεαρᾶς συζύγου του.

Καλλιόπη Κυρικκίδου.

(Ἐπεταί συνέχεια).

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἡ μουσικὴ, ἡ γλυκεῖα καὶ ἐκφραστικὴ τάτη αὕτη μελωδία εἶναι τέχνη γοητεύουσα τὴν ἀνθρωπίνην ἀκοὴν, καὶ ἐν ταυτῷ ἀνυψοῦσα τὸν νοῦν εἰς ὕψη ἀληθῶς οὐράνια.

Καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους αὕτη ἐξήσκησεν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπὶ τῆς φυσικῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως. Ὁ Σαοὺλ κατεχόμενος ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ἀπηλλάχθη ταύτης ἀκρωόμενος τοῦ Δαβὶδ κρούοντος τὴν κιθάραν.

Ὁ Ὀμηρος διηγείται ὅτι οἱ πόνοι τοῦ ὀποίου; ἐδοκίμασεν ὁ Ὀδυσσεὺς, δηχθεὶς ὑπὸ τινος ἀγριοχοίρου κατεπραῦνθησαν ὑπὸ τῶν ἤχων γλυκεῖας μουσικῆς.

Κατὰ τὸν XV καὶ XVI αἰῶνα, φοβερὰ ἐπιδημία, ἡ καλουμένη tarantule ἐμάστιζε τὴν Ἰταλίαν, ρίπτουσα τὰ θύματα αὐτῆς εἰς ἀνυπόφορον ἀθυμίαν, συνοδουμένην μετ' εἶδος παραφροσύνης, ἧτις πολλάκις ἔφερε τὰ φρικωδῶς βρασιζόμενα αὐτὰ ὄντα, εἰς θέσιν νὰ θέσωσι τέρμα εἰς τὴν ζωὴν των. Μόνον ἀντιφάρμακον διὰ τοὺς δυστυχεῖς τούτους, ὑπῆρξεν ἡ μουσικὴ. Μόλις ἤκουον τοὺς γλυκεῖς ἤχους πλαγιαίουλου, ἡ νευρικὴ ἔξαψις των κατηνιάζετο, τὰ μέλη των ἐφαινότο ἀναπαύμενα, ὕπνος δὲ βαθύς καὶ εὐεργετικὸς τοὺς κατελάμβανε, σώζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς αὐτοκτονίας.

Ἡ μουσικὴ ἁρμονία δὲν ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀλόγων ζώων. Παρετρήθη ἤδη ἡ ἐξέγερσις τῶν ἵππων εἰς τὸν ἤχον σάλπιγγος.

Ὁ Bernardin de Saint-Pierre διηγείται ὅτι, ἀράχνη εὐρισκόμενα εἰς γωνίαν δωματίου μουσικοῦ τινος, ἐγκατέλιπον τὰς θέσεις των διευθυνόμεναί πλησίον τοῦ κλειδοκουμβάλου μόλις ἤκουον τοὺς πρώτους φθόγγους αὐτοῦ. Ἐμμενον δὲ ἐκεῖ, ἐνόσω ὁ μουσικὸς ἐξηκολούθει κρούων τὰ πλῆκτρα τοῦ ὄργάνου του.

Ἐπίσης πλεῖστα πειράματα λαβόντα χώραν ἐν Παρισίοις, πληρέστατα ἀπέδειξαν ὅτι πολλὴν τὴν αἰσθησιν προξενεῖ ὁ μουσικὸς ἤχος καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων.

Ἡ μουσικὴ πάντοτε ἐχαρακτήρισθη ὡς τέχνη ἰδιότροπος, διὸ καὶ ὑπὸ ὅλων διαφόρων περιστάσεων ἕκαστος τῶν μεγάλων συνθετῶν ἐνεπνέετο, πρὸς παραγωγὴν τῶν ὠραιοτέρων αὐτοῦ συνθέσεων.

Ὅπως ἐμπνευσθῇ ὁ διάσημος Gluck ἠγάπα νὰ φέρῃ τὸ πολύχορδόν του ἐν μέσῳ καταρτύτου πεδιάδος, θαυμάζων τὴν φύσιν καὶ γευόμενος τῶν θεληγῶν τῆς ἐρημίας. Τὸ ὕδν ἄσμα τῶν πτηνῶν καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ τὸν ὁποῖον ἀνέπνεε τῷ ἐνεπνευσαν τὰς δύο ἀξιοθαυμάστους συνθέσεις του : Iphigénie et Orphée.

Ὁ Gimarosa, τούναντιον, ἐπιζητῶν τοὺς θορύβους τῶν

πόλεων, συνέθεσεν ἐν μέσῳ ζωγράφου συναναστροφῆς τὰ δύο ἀριστουργήματα Horaces, καὶ Mariage Secret.

Συχνάκις τερπόμεθα παρατηροῦσαι μικρὰν γαλήναι παίζουσαν. Αἱ! λοιπὸν δὲν θέλετε εκπλαγῆ μανθάνουσαι ὅτι ὁ μέγας μουσικὸς Sacchini ὁ μαθητὴς τοῦ Durante, παρατηρῶν τὰς κινήσεις μικρῶν γαλῶν, τὰς ὁποίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τούτῳ εἶχε πλησίον του, συνέθεσε τὸν περιφρημὸν Οἰδίποδα ἐν Κολωνῶ.

Ὁ Haydn, υἱὸς πτωχοῦ καραγωγῶτος, τοῦ ὁποίου ἡ νεότης διήλθεν ἐν πτωχείᾳ καὶ ἀφανείᾳ, εἶχεν ἐπίσης ὠρισμένους τινὰς συνηθείας.

Ὅταν ἐμελέτα οὗτος τὴν σύνθεσιν μουσικοῦ τινος ἔργου, ἐξυρίζετο καὶ ἐνεδύετο πολυτελῶς, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ παρυσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, εἶτα θέτων ἐπὶ τῆς χειρὸς του δακτύλιον πολυτίμον, τὸν ὁποῖον οὗτος τῷ εἶχε χαρίσει ὡς ἐνθύμιον, ἐτοποθετεῖτο ἐμπροσθεν τραπέζης ἐν ἣ εὕρισκετο χάρτης καὶ μελάνη καὶ ἤρχιζε γράφειν ἐπὶ ὥρας ὀκτωκλήρους· ἐν παρομοίᾳ θέσει εὕρισκόμενος, ἔγραψε τὰς ὠραιοτέρας του συμφωνίας, αἵτινες τόσῳ διάσημον τὸν κατέστησαν.

Ὁ Zingarelli ἠγάπα πρὶν ἢ συνθεῆναι μουσικὸν τι ἔργον ν' ἀπασχολῆ τὸ πνεῦμα του εἰς μελέτην σοβαρῶν βιβλίων· μόνον μετὰ τοιαύτην ἐμβριθεῖ ἀνάγνωσιν, συνέθετεν εὐχερῶς τὰς ὠραιοτάτας αὐτοῦ συνθέσεις.

Ὁ Mozart, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἔργα, ἀπὸ τῶν μικρῶν συμφωνιῶν μέχρι τῶν μελοδραμάτων εἶναι περιζήτητα, ἔγραφε εἰς τινὰ τῶν φίλων του ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του. Ὅταν εὕρισκομαι μόνος εἶτε νύκτα εἶτε ἡμέραν, πέριξ δ' ἐμοῦ τὸ πᾶν εἶναι ἡσυχον, τότε ἡ μουσικὴ φαντασία ὑπερπληροῖ τὸν νοῦν μου.

Οὐδέποτε ὁ διάσημος οὗτος συνθέτης ἐπλησίαζε τὸ κλειδοκύμβαλον κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν ἐμπνεύσεών του.

Ἐγραψε πάντοτε κατ' ἐξακολούθησιν καὶ ὅλως ἀπαρασκευάστως πανθ' ὅσα ἡ φαντασία του ἐπλαττε καὶ τὰ ὁποία, ὡς ἔλεγεν, εὕρισκοντο ἐν τῇ κεφαλῇ του τονισμένα.

Lausanne 23 Νοεμβρίου 1889.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ὑπὸ Κλεισῆς Λούη.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΤΩΝ ΘΗΛΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐδημοσιεύσαμεν τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν μέσιν τῶν θηλέων ἐκπαίδευσιν εἰσαχθὲν ἐν τῇ Βουλῇ νέον Νομοσχέδιον, καὶ ἐξήραμεν καταλλήλως τὴν σπουδαιότητα τῆς εὐεργετικῆς ταύτης μεταρρυθμίσεως. Δὲν δυνάμεθα οὐχ ἤττον νὰ μὴ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ σημείων τινῶν τοῦ ἐν λόγῳ Νομοσχεδίου, δυναμένων νὰ παραβλάψωσι μερίδα τινὰ καὶ δὴ τὴν πολυπληθεστέραν τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων.

Ἐν τῇ δικαιολογητικῇ ἐκθέσει, δι' ἧς ὁ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς συνάδευσε τὸ ἐν λόγῳ Νομοσχέδιον, ἀναφέρεται ὅτι διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐνὸς καὶ μόνου διδασκαλείου καὶ τούτου ἐν δευτερευούσῃ τῆς Ἑλλάδος πόλει, θὰ περιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκαλιστῶν εἰς ὠρισμένην τινὰ τάξιν, τὴν μέσιν δηλονότι. Οὕτω δὲ αἱ θυγατέρες τῶν ὑπηρετιῶν, πλυντριῶν, ραπτριῶν καὶ μαγειριστῶν, ἐξ ὧν σήμερον στρατολογούνται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αἱ διδάσκαλοι, θὰ ἀποκλεισθῶσι τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, δι' ἣ ὅλιστα κατάλληλοι εἶναι ὡς ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως οἰκογενειακῆς ἠθικῆς μορφώσεως.

Κατὰ τοῦτο συμφωνοῦμεν ἐντελῶς, καίτοι πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ μέση τάξις, ἥτοι ἡ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν κατωτέρων ἀξιοματικῶν, λίαν δυσκόλως θὰ ἐξοικονομηθῆ τὰς 50 δρ. κατὰ

μῆνα, ὅπως ἀποστέλλῃ τὴν θυγατέρα της εἰς τὸ ἐν Μεσολογίῳ διδασκαλεῖον.

Ἀλλὰ καὶ τούτου ὑποτιθεμένου ὡς δυνατοῦ, τί θὰ γίνωσιν αἱ θυγατέρες τοῦ λαοῦ, αἱ ἀνὰ χιλιάδας ἀριθμούμεναι, αἵτινες μέχρι σήμερον ἔξω ἐκ τῆς ἐργασίας των, πολλὰ δὲ καὶ τὰς πτωχὰς συνετήρουν οἰκογενεῖας των ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος!

Τότε μόνον ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀποκλείσῃ αὐτὰς τοῦ δικαιοῦματος τούτου, ὅταν παράσχῃ αὐταῖς τὰ μέσα νὰ μορφωθῶσι πρὸς οἰονδήποτε ἄλλον βιοπαραγωγόν κλάδον.

Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διδασκαλιστῶν συνεπάγεται τὴν ἀνάγκην δημιουργήσεως ἄλλου βιοπαραγωγοῦ κλάδου, εἰς ὃν θὰ προσφύγωσιν αἱ ἀποκλειόμεναι τοῦ μόνου μέχρι σήμερον προσίτου τοιοῦτου νεανίδες. Ἰδοὺ διατὶ ἐν τῇ ἀναφορᾷ μας ἐξαιτούμεθα ταῦτοχρόνως σὺν τῇ συστάσει παρενεργησῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, τὴν ἰδρυτὴν πρακτικῶν, τεχνικῶν σχολῶν. Αὗται καὶ μόναι θὰ ἐξυπηρετήσωσι καταλλήλως τὰς ἀνάγκας τῶν θυγατέρων τῶν κατωτάτων κοινωνικῶν τάξεων, θὰ ἀποβῶσι δὲ καὶ ποσοδοφόροι διὰ τὸ κράτος καὶ εὐεργετικώτατοι διὰ τὴν ἐγγύχιον βιομηχανίαν.

Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Εὐρώπη βρῆθαι τοιοῦτων πρακτικῶν σχολῶν, ἐξ αὐτῶν στρατολογεῖται ἡ ζωογονοῦσα τὴν Εὐρωπαϊκὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον πολυπληθῆς τάξις τῶν τεχνικῶν γυναικῶν, αἵτινες πολλὰ εὐτυχέστεραι ὑπὸ ὕλικήν, ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐποψίν τῶν ἡμετέρων διδασκαλιστῶν εἶναι. Τόσῳ δὲ ανεγνωρίσθη ἡ ἐκ τῶν σχολῶν τούτων ἐθνικὴ ὠφέλεια, ὥστε πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ κράτους ἰδρυομένων, οἱ διάφοροι ἐν Εὐρώπῃ δῆμοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ταμείων ἰδρυσαν εἰδικὰς τεχνικὰς σχολὰς δι' ἕνα ἕκαστον τῶν διαφόρων βιομηχανικῶν κλάδων. Ἐταιρίαι δὲ πρὸς τοῦτο, κολοσιαιτὶ ἐσχηματίστησαν ὡς ἡ τοῦ Loete ἐν Γερμανίᾳ, ἡ τῶν Ternes ἐν Γαλλίᾳ καὶ πολλὰ ἄλλαι καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην — ὡς ἐν μακροῖς ἄλλοτε ἐγράφομεν — ἰδρῦσαι καὶ συντηροῦσαι μέγαν ἀριθμὸν τοιοῦτων πρακτικῶν σχολῶν, ἀνὰ τὰς κεντρικώτερας Εὐρωπαϊκὰς πόλεις.

Παρ' ἡμῖν ἡ γυναικεῖα βιομηχανία εἶναι νεκρὸν γράμμα, ἄγνωστος μάλιστα διατελεῖ τοῖς πολλοῖς ἡ ὑπαρξὶς τοιοῦτου κολοσιαιτοῦ κλάδου ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ. Καὶ ὅμως μέρος τοῦ εἰς Εὐρώπην ἐξαγομένου χρήματος χρησιμεύει εἰς πληρωμὴν τῶν εἰδῶν τῆς αὐτόσε ἀμαζούσης γυναικεῖας βιομηχανίας. Ὅλα τὰ τρίγαπτα, τὰ κεντήματα, αἱ ταινίαι, τὰ τεχνιτὰ ἄνθη, τὰ ψευδῆ γυναικεῖα κοσμήματα, τὰ πολυποικίλα ἀθύρματα, αἱ πλαγγόνες καὶ τὰ τούτων συναφῆ, τὰ πλείεστα τῶν οἰκιακῶν σκευῶν, οἱ ψιθάινοι πῖλοι, αἱ ψύκτραι, τὰ διάφορα εἶδη τῆς ξυλογλυπτικῆς, τὰ ριπίδια, καὶ μυρία ἄλλα ἀντικείμενα κατασκευάζονται ὑπὸ γυναικῶν, διαμορφουμένων καταλλήλως εἰς πρακτικὰ καὶ τεχνικὰς γυναικεῖας σχολὰς (écoles professionnelles).

Ἰδρύτατε ἐδῶ μίαν τοιαύτην πρακτικὴν σχολήν, ἵνα πευσθῆτε ὅτι αἱ πλύντριαι καὶ αἱ ὑπρέτριαι δὲν φιλοδοξοῦσι διὰ τὰς θυγατέρας των τὸν διδασκαλικὸν τίτλον ἢ διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον τῆς ἐλλείψεως ἄλλου ἐπαγγέλματος, ἀλλοῦ πόρου ζωῆς δι' αὐτὰς. Ὅρισται ὡς τέχνας τὴν ὑφαντικὴν φορεμάτων καὶ ταπητῶν, τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν, τὴν ἰνθοποιάν, τὴν ξυλογλυπτικὴν, τὴν πιλοποιάν, τὴν ψαθοπλεκτικὴν, ἐνταυτῷ δὲ τὴν μαγειρικὴν, τὸ σιδήρωμα καὶ τότε θέλετε ἀνταποκριθῆ ἀληθῶς εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου, ὑπὸ ἠθικὴν, οἰκονομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ἐποψίν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἀποκλείοντες τὰς θυγατέρας τοῦ λαοῦ τοῦ μόνου μέσου, δι' οὗ μέχρι σήμερον ἐκέρδιζον τὴν ζωὴν των, περιάγετε αὐτὰς εἰς σημείον ἀπελπιστικῶν συνεπαγόμενων συμφορῶν ἀνεπανορθώτους καὶ δι' ἑαυτὰς καὶ διὰ σύμπασαν τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΟΥ 1890

Ὅς καὶ πάντοτε ὠραῖον, κομψόν, χρησιμώτατον καὶ ἀναγκαιώτατον διὰ πᾶσαν γυναῖκα, γράϊαν ἢ νέαν, πλουσίαν ἢ πτωχὴν. Ἀποτελεῖ συνέχαιαν τῶν δύο προειρηθέντων, ἀλλὰ πλουσιώτερον, περιεκτικώτερον, φιλολογικώτερον ἐκείνων. Συνεργάτιδες ὑπὲρ τὰς εἴκοσι πέντε, ὧν Ἑλληνίδες: αἱ κ. κ. Ἀντωνιάδου Ἀγαθονίκη, Οἰκονομίδου Εἰρήνη, Λεοντιάς Σαπφῶ, Μαυρογορδάτου Μαρία, Μπέτσου Μαριέττα, Κεχαγιά Καλλιόπη, Φουντουκλή Φλωρεντία, Σιγανῶ Ἀθηνᾶ, Λιούρη Παναγιώτα, Γεωργιάδου Ἐλένη, Πίπζα Μαρία, Δέρβα Ἐλένη καὶ Παρρὲν Καλλιρρῆ. Ἐναὶ δὲ αἱ κ. κ. Τουλία Ἀδάμ διευθύντρια τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδομένης «Νέας», Ἐπιθεωρήσεως, Μαρία Δεραιμ, Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν Γαλλίδων Γυναικῶν Αἰμιλία δὲ Μορσιέ, ἀντιπρόεδρος τῆς ὑπὲρ τοῦ σωφρονισμοῦ τῶν πορφυλακίζομένων γυναικῶν ἀδελφότητος, πριγκίπισσα Οὐλοσσάφ, Μαρία Βερτώ γλύπτρια, Λουίζα Μενίε, ζωγράφος, Καρλόττα Μάριττ, Ἄννα Γούρσκη, Μαρία Πούτναλ ἰατρός, Μαρία Μούς ἰατρός, Ἐμελίνα Ραυμόδου, Ἑλλεν Μήτσελ, Μαρία Βνίερ ἰατρός, Ἄδα Βοροθὲρ δικηγόρος.

Εἰκόνας: τῆς πριγκίπισσας Σορίας καὶ τῶν ἐπιστημοτέρων ξένων συνεργατῶν, καὶ τιμὴ 1 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 1,15 διὰ τὰς ἐπὶ ἄλλοις καὶ 1 γρ. φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Μετὰ βιομετρικῶν ἐξωφύλλου φρ. δύο.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ

Εὐγενεστάτην πρωτοβουλίαν ἀνέλαβεν ἡ συνάδελφος ἁ' Ἀκρόπολις ὑπὲρ τῶν πτωχῶν μικρῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα ἐν Μιλάνῳ Ἰταλικῆς συνάδελφου. Δέχεται εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς προσφορὰς παντὸς εἶδους ὡς ὑφάσματα, ἔτοιμα μικρὰ ἐνδυμάτια, πῖλους, ὑποδημάτια, βιβλία, ἀθύρματα, καὶ πᾶν ὅτι ἡ διάθεσις τῶν φιλανθρώπων κυριῶν καὶ κυρίων προσφέρῃ ὅπως χρησιμεύωσιν ὡς δῶρα κατὰ τὸ Νέον Ἔτος τῶν μικρῶν πτωχῶν παιδῶν τῆς πρωτευούσης. Ἐνοῦμεθα μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συνάδελφου, ὅπως προτρέ-

39 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 39

ΕΝΕΔΡΑ

Ὁ ὕπνος οὗτος τὴν ἔσωσεν. Ὁ ἐγκεφαλικὸς ἐρεθισμὸς ἤλαττώθη καὶ τὴν πρῶταν ἡ Λουκιανὴ ἀφύπνισθη ἡσυχῶς, ἔχουσα ὡς ὄνειρον μόνον ἀνάμνησιν τὰ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν διαδραματισθέντα. Βαθυμδὸν ἐν τρώτοις καὶ κατ' ὀλίγον ἡ φοβερὰ πραγματικότης διεγράφετο καθαρώτερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου, ὃν ὁ Γωτιεὶς διέτρεχε, τῇ ἔδωκε δυνάμεις, ὅπως ἀποσπασθῆ τῆς νάρκης, εἰς ἣν αἱ συγκινήσεις καὶ ἡ ἐξάντλησις τῆς προτεραιᾶς τὴν εἶχον βυθίσει.

Ἠγέρθη, ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς γράϊας Μονμάγερ. Εἰς τὸν διάδρομον συνήντησε τὸν Γεωργίον ἀσθενέστερον τοῦ συνήθους καὶ ἐντελῶς ἐξηντλημένον. Ἡ σκηνὴ τῆς προτεραιᾶς τὸν εἶχεν ἀφανίσει. Ἀτενίζει τὴν Λουκιανὴν μὲ βλέμμα περίλυπον, μαντεύων, οὕτω εἰπεῖν, τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς τῆς νεανίδος.

Τί συνέβη; τί ἀπέγινεν; Ἐρωτᾷ ἐκείνη τρέμουσα. Τὸν ἐτουρέκισαν;

Ὅχι! ἐπρόκειτο νὰ τουρεκισθῆ σήμερον τὴν πρῶταν. Ἄλλ' ἐπειδὴ διεδόθη ὅτι σήμερον θὰ γίνῃ ἐπιθεωρήσις τῶν Γερμανικῶν ἀποσπασμάτων ὑπὸ τῶν πριγκίπων, αἱ προετοιμασίαι

ψυμεν καὶ τὰς ἡμετέρας ἀναγνωστρίας εἰς ἀποστολὴν τοιοῦτων δῶρων, προθυμοποιούμεναι νὰ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστελλουσῶν μετὰ τῶν ἀποσταλησομένων εἰδῶν. Ἡ ἐκ τῶν δῶρων τούτων εὐτυχία τῶν μικρῶν πτωχῶν καὶ αἱ εὐχαὶ τῶν γονέων αὐτῶν ἔσονται ἡ ὠραιοτέρα καὶ εὐγενεστέρα ἀπόλαυσις κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας ἡμέρας.

Κόρη εὐγενοῦς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενεῖας, ἀγλάϊσμα καὶ χάριμα τοῦ μόνου προστάτου καὶ συγγενοῦς αὐτῆς, τοῦ προσφιλοῦς πατρός της κ. Ρόκκου Χοῖδᾶ, μνηστεύεται. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ τοῦ βίου της σιγμῇ ἡ κόρη εἶναι μόνη καὶ ἔρημος. Θερμὸν δάκρυ κυλίσται ἐπὶ τῆς κρειδῆς της καὶ στεναγμοῦ παρατεταμένου, ὡς μικρὸν κατὰ τῆς τύχης παράπονον ἐκφεύγει τοῦ στήθους της.

Ὁ πατὴρ τῆς κόρης, ὁ ζωγράφος καὶ ἐνθουσιώδης κ. Ρόκκος Χοῖδᾶς εἶναι εἰς τὰς φυλακάς. Δὲν ἐξετάζομεν τὸν λόγον, σεβόμεναι τὰς ἰδέας καὶ πεποιθήσεις ἐκάστου, καὶ γνωρίζουσαι τὸν ὀρμητικὸν καὶ παράφορον τοῦ ἀνδρὸς χαρακτήρα. Μίαν ἀπευθύνουσαν πρὸς τὴν βασιλισσάν μας παράκλησιν, τὴν καλὴν, τὴν γλυκεῖαν ἀνάσσαν τὴν εὐγενῆ μητέρα. Νὰ λυπηθῆ τὴν ὀρφανήν. Νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα ἀποδοθῆ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν κόρην, σήμερον ὅτε τόση ἀνάγκη ἔχει τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀγάπης του.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Π. Ἐρηχώριον. Ἐλήφθησαν δρ. 17. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. — Καν Γ. Ι. Στ. Ἐλήφθη συνδρομὴ Ἀ' τόμου Ἱστορίας τῆς Γυναικῆς, καὶ ἡμερολογίου. Ἀ' τεύχος ἀπεστάλη ἤδη. Τὰ λοιπὰ ἄμα τῇ ἐκδόσει. Εὐχαριστοῦμεν — Καν Μ. Γ. Τ. Ἄ γ κ υ ρ α ν. Ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. — Καν Αἰ. Δ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Δὲν γνωρίζομεν τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα, κατὰ συνέπειαν δὲ δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν. — Καν Ε. Ε. Λ α μ ῖ α ν. Ἀπεστείλαμεν τὰ τῶν δύο παρελθόντων ἐτῶν. Τοῦ 1890 μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ὅς τοιοῦτον κατέλληλον συνιστῶμεν τὴν («Ἀνάπασιν»). — Καν Θ. Μ. Αἰ γ υ π τ ο ν. Ὅχι, μὴ δίδετε φωτα-

τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης, ἕκαμην ἕως τοῦ ἐδῶ Γερμανοῦς νὰ λησμονήσωσι τὸν Γωτιεὶς, ὃν ἐφυλάκισαν ἀπὸ χθὲς ἐδῶ πλησίον.

Πλησίον! ἐψιθύριεν ἡ Λουκιανή, ἥς τὸ πρόσωπον ἐφώτισεν ἀκτὶς ἐλπίδος.

Σκέπτεσθε πῶς νὰ τὸν σώσητε; ἠρώτησεν ὁ νέος.

Ναί, χθὲς τὸν παρέδωκα, διότι ἐπρόκειτο νὰ σώσω τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Σήμερον ἐδίδοι τὴν ζωὴν μου, ἵνα ἀπαλλαγθῶ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, ἃς συνεπάγεται ἡ τοιαύτη πράξις μου. Ἀλλὰ εἰπέτε μοι. Ποῦ τὸν ἔλειψαν;

Εἰς χαμηλὴν τινα αἴθουσαν τοῦ ἐργοστασίου. Ἐχει δύο θύρας καὶ παράθυρον κικλιδωτόν. Εἶναι δύσκολος ἡ δραπέτευσις του διότι ἡ μία θύρα ἡ πρὸς τὸν ἀγρὸν ἀγούσα εἶναι κλεισμένη ἀπὸ ἐτῶν ἤδη. Πρὸ τῆς ἄλλης δὲ φυλάττουσι δύο φρουροί.

Θὰ προσπαθίσω νὰ τὸν σώσω, εἶπεν ἡ κόρη δακρύουσα.

Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσω θὰ αυτοκτονήσω, προσέθηκε μετ' ἀπορασιαστικότητος.

VI.

Ὁ Γωτιεὶς ἐγνώριζεν ἤδη ἐν τῇ φυλακῇ του, ποῖον φοβερὸν τῷ ἐπεφυλάσσετο μέλλον. Συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶρῳ ὡς κατὰ σκοπος καὶ τολμήσας ἔνοπλον κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐπιθεσιν ἀναντιρρήτως θὰ ἐτουφεκίζετο. Τόσῳ τὸ καλλίτερον! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἡ ζωὴ μοι ἐμποιεῖ φρικτὴν. Καὶ ἐξηπλώθη ἐπ

γραφίαν σας, ούτε πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν σας φίλον, τίς οἶδε τί δύναται νὰ συμβῆ. — Καν Α. Π. Ζ. Πάτρας. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ γράψωμεν μέχρι σήμερον, διότι εἴχομεν ἀπείρους ἀσβολίας. Ἀφῆριον ἀφεικτικῶς ἐπιστολήν μας. — Καν Στ. Κ. Τήνον. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῶσιν ὅλα τὰ τεύχη συγχρόνως, τότε δὲν ὑπῆρχε λόγος τῆς ἀνὰ τεύχη ἐκδόσεως. Ἐξεδόθη μόνον τὸ Α', κατ' αὐτὰς ἐκρίθεται καὶ τὸ δεύτερον. Αἱ ἐγγραφεῖσαι διὰ τὰ μετέπειτα θὰ ἀναμεινῶσι. — Καν Α. Τε. Ὁδησόν. Θὰ ἐξετάσωμεν. — Καν Μ. Π. Κουδωνίας. Ἔστω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν κυριῶν συνδρομητριῶν. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει. Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος 5 διαθέσατε ὅπως θέλετε. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Καν Π. Κ. Βουκορέστιον. Ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Καν Α. Χ. Α. Αἰγίου. Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Βεβαίως δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. — Καν Μ. Μ. Σύρον. Εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει ἀστέλλομεν. Ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ε. Σ. Βέγγαν. Κατάλογος συνδρομητριῶν Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ φιλικὰς ἐνεργείας Γράφομεν. — Καν Ε. Ο. Ἄρταν. Ἀντίτιμον συνδρομῶν Α' τόμου Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς ἐλήφθη. Πολλὰς, πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας Γράφομεν. — Καν Ε. Π. Τρίπολιν. Ὅχι. Ἡ μνηστὴ δὲν προσφέρει δῶρα. Σχετικὸν ἄρθρον ἀναγιγνώσκετε ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μας. Καν Κ. Π. Πάτρας. Ὅχι μόνον χρυσὰ πεικαλῆματα ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ χρυσοδεμένους τόμους τῶν παρελθόντων ἐτῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι πολὺτιμον καὶ ὠραῖον δῶρον κυρίαν δῶρον. — Καν Μ. Γ. Ζ. Ἄρμαβήρ. Ἀποστέλλονται εὐχαριστίας. — Καν Φ. Φ. Κουκουρίου. Διήγημα ἐλήφθη, ἀλλ' ὀλίγον ἀργά, ὅπως δημοσιευθῆ εἰς ἡμερολόγιον. Δημοσιευθήσεται εἰς Ἰφίμεριδα. Ἀντίτιμον Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς καὶ ἡμερολογίου ἐλήφθη. — Καν Μ. Φ. Πάτρας. Δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι ἡμερολόγια. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποστέλλομεν 30.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἐποδημάτα κατὰ τῆς ὑγρασίας. — Οὐδὲν συντελεῖ εἰς κατακαταστροφὴν τῆς υγείας καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων ὅσον ἢ ἐκ τῶν βεβρεγμένων ὑποδημάτων προκύπτουσα ὑγρασία τῶν ποδῶν. Ρευματισμοί, ἀρθροίτιδες, κεφαλαλγία, γαστραλγία καὶ ἐντεραλγία προκύπτουσιν ἐκ τῆς ἐπαράτου αὐτῆς ὑγρασίας. Εὐεργετικωτάτη λοιπὸν ἢ ἀκόλουθος ἐπινοήσις, δι' ἣς παντὸς εἶδους ὑπόδημα μεταβάλλεται εἰς ἀδιάβροχον. Λαμβάνετε 5 ὄρ. πάχους βοείου, 12 ὄρ. λίπους χοίριου, 8 ὄρ. ἐλαίου, 6 ὄρ. τερεβινθίνης. Ἀναμίξτε ἐν διαλύσει ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶδη. Κατασκευάσατε ἐξ

αὐτῶν ἐν μίγμα, δι' οὗ εἰλοφτετε τὰ ὑποδημάτα σας ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἀφῆνετε αὐτὰ ἐπὶ 12 ὕρας, μέχρι οὗ ἀπορροφήσωσι τὸ ρευστὸν τοῦτο. Μετὰ ταῦτα φέρετε ἀφόβως. Δὲν διαπερᾷ διὰ τοιοῦτοῦ ὑποδήματος οὔτε ὑγρασία, οὔτε ὕδωρ, οὔτε χιῶν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φούσκα. — 12 λευκὰ ὠῶν, 6 κουταλιᾶς νισεστέ. Κτυπάτε τὰ λευκὰ τῶν αὐγῶν, ἕως οὗ μεταβληθῶσι εἰς πηκτὸν ἀφρόν, μετὰ ταῦτα ἀνιμῶνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ νισεστέ, ἀνακατώνουσα πάντοτε κλιῶς. Βράζετε μετὰ δυνατόν πῦρ πολὺ βούτυρον ἐντὸς τυγανίου, ρίπτετε ἐκ τῆς ἄνω μάζης ἀνὰ ἐν φλιτζανάκι, ἐξ οὗ καὶ σχηματίζονται αἱ φούσκα, ἕως μετὰ πολλὴν ταχύτητα ὡς τοὺς λουκουμάδες ἐτοιμάζετε. Μετὰ ταῦτα βράζετε ζάχαριν καὶ περιχύνετε αὐτάς.

Πάντα τὰ εἶδη τῶν κομψοτεχνημάτων, μικρῶν ἐπίπλων, βάζων, ἀνθοδοχείων, κατοπτριῶν καλλιτεχνικωτάτων καὶ μεγάλων κατόπτρων, ἀγαλμάτων μαρμαρίνων καὶ ξυλίνων, ἐν γένει δὲ τῶν ἀπαραμύλλων εἰς τὸ εἶδος τῶν μικροτεχνημάτων ἐκείνων, ἅτινα τόσον συντελοῦσιν εἰς στολισμὸν αἰθούσης καὶ δωματίων, καὶ ἅτινα προξενοῦσι τόσῃν χαρᾷ καὶ εὐχαρίστησιν προσφερόμενα ὡς δῶρα, εὐρίσκετε, Κυρίαί μου, εἰς τιμὰς κατὰ τὸ 1/2 ὑποδεστέρας τῶν ἐν τοῖς καταστήμασι τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ :

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ

Ο ΕΚΑΤΟΓΧΕΙΡ

Γ. ΠΑΤΥΧΑ καὶ ΗΡ. ΒΑΖΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι συστηθὲν πρὸ δεκαπεντίας καὶ ὑπερμετηνέχθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ἄνωθι τοῦ Πιλοποιεῖου Καταστήματι. Τιμὰι μετριώταται καὶ ὀρισμέναι. Ἀντικείμενα πολυτελείας δῶρα θαυμάσια καὶ πρωτοφανῆ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐὰν θέλητε νὰ ἔχητε τοὺς ὀδόντας σας λευκοτέρους χιόνος, χεῖλη καὶ οὐλα ῥοδόχροα καὶ διαρκῆς ἐν τῷ στόματι ἄρωμα μεταχειρισθῆτε τὸ νεοστὶ ἀνακαλυφθὲν ἀμερικανικὸν φάρμακον. Kalodont Κάλιστον δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος. Πωλεῖται παρὰ τοῖς κυριωτέροις Φαρμακείοις καὶ Μυροπωλείοις.

τοῦ ἐδάφους, ἀναμένων τὸν ὕπνον, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν θάνατον.

Οὐχ' ἦττον τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως αἰσθημα ὤθει τὸν Γωτιῆ, εἰς τὸ νὰ μελετᾷ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῆς φυλακῆς του. Ἡ πρώτη τῶν θυρῶν τούτων ὠδήγει εἰς στενὸν διάδρομον, καλῶς φυλαττόμενον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

Ἡ δραπετεύσις ἀπέβαινε ἀδύνατος ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦτου. Ἡ ἀντίθετος θύρα ἦγε πρὸς τὴν ἐξοχὴν, πρὸς τὸ ἄπειρον, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ θύρα ἐκείνη ἦτο στερεωτάτη καὶ ἀκατάβλητος, δύο ὀπλισμένοι στρατιῶται ἐφύλαττον αὐτήν.

Ἀπελπισθεὶς τέλος νὰ εὕρῃ τρόπον δραπετεύσεως ἐξηπλώθη ἐπὶ δέσμης ἀχύρων, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπικαλούμενος εἰς μάτην τὸν ὕπνον, ὅστις τόσον ἐπιμόνος τὸν ἀπέφευγε. Ὁ δυστυχὴς νέος διανοεῖτο. Νὰ ἀποθάνω, ἔστω! ὅλλ' ἐπεθύμουν νὰ ἐκδικηθῶ προηγουμένως τὴν ἀθλίαν ἐκείνην κόρην καὶ τὸ τέρας ἐκείνο, τὸν Μονμάγερ.

Ἐκ τῆς κοίτης του διέκρινεν μικρὸν τεμάχιον οὐρανοῦ, ὅπερ ἤρχιζε βαθμηδὸν νὰ χρωματίζεται, διὰ τῶν ὠραίων χρωμάτων τῆς ὑποφωσκούσης ἡοῦς. Ὡ! δὲν θὰ ἀργήσωσι, προσέθηκε μονολογῶν, νὰ με ἐνθυμηθῶσι. Αἱ μικραὶ αὐταὶ τελεταὶ λαμβάνουσι συνήθως χῶρον κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὕρας. Ἄλλ' ὁ ἥλιος ἠνέτειλε, ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει καὶ οὐδεὶς ἐφάνη ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐὰν δὲν ἔβλεπα τοὺς φύλακας πρὸ τοῦ παραθύρου μου, θὰ ὑπέθετα ὅτι με ἐλησμόνησαν. Περὶ τὴν δεκάτην στρατιώτης τις τῷ ἔφερεν ἄρτον καὶ κρέας. Αἱ! Σύν-

τροφε, εἶπεν ὁ Γωτιῆ, πρὸς τὸν στρατιώτην, θὰ περιμείνω ἐδῶ πολὺ ἀκόμη.

Δὲν καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ στρατιώτης γερμανιστί. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν ὁ λοχίας Φράντζ Σχίλλερ, ἤλαξε τὴν φρουρὰν, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέστειλε πρὸς τὸν φυλακισμένον φιάλην πλήρη ὕδατος καὶ καπνόν. Ὁ καλὸς λοχίας συνεπάθει πρὸς τὸν νέον Γάλλον, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης, καθ' ἣν ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ ἐτοιμασθῆ ὅπως τὴν ἐπαύριον τὸν τουφεκίσῃ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν σκέψεών του, ἕως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσημείω ἐν τῷ γνωστῷ ἥδη σημειωματαρίῳ του, οὗ ἀπόσπασμα δημοσιεύομεν. «Μετὰ τὴν παραχρῆν τῆς χθὲς συνελάβομεν νέον αἰχμάλωτον, ὅστις εἶχε κρυφθῆ ἐντὸς φρέατος. Ὁ Γάλλος, ὅστις μᾶς φιλοξενεῖ δὲν ἠθέλησε νὰ προδώσῃ τὴν κρύπτην του, ἀλλ' ὅταν πλέον, ἐπρόκειτο νὰ τουφεκίσωμεν αὐτὸν ἀντ' ἐκείνου, τότε ἡ ὠραία Γαλλίς τὸ ἐπρόδωκεν. Εἶναι ὠραῖος νεανίας, ὡς στρατιώτης δὲ θαυμάσιος. Πλὴν τῆς κεφαλῆς του, ἣτις εἶναι πολὺ μικρά, εἶναι ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος ὡς Γερμανός. Καὶ ἀνέθεσαν εἰς ἐμέ, καλὴ μου γυναῖκα, τὴν ἐντολήν νὰ τὸν τουφεκίσω. Σὲ βεβαίω ὅτι λυποῦμαι φοβερὰ. Πρὸ ὀλίγου τὸν ἔβλεπα ἀπὸ τῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς του. Ἐπεριπάτει ἔχων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια του, καὶ ἐσύριζε τὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος. Ἀποθνήσκει ὡς γενναῖος παληκαράς. Στρέφω με εἶδε, μοὶ ἐμειδίασε δεικνύων μοὶ ὀδόντας λευκοὺς ὡς τοὺς ἰδικούς σου, καλὴ μου Κατερίνα. Ἀναγνωρίσας με δὲ ὡς ὑπαξιωματικόν, μοὶ ἀπένευε χαριέστατον στρατιωτικὸν χαιρετισμόν. (ἀκολουθεῖ).